Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Vejen til Himlen.

(Efter Th. Klavenæs.)

Hvor gaar Vejen til Himlen? Det Spørgsmaal vil vi søge Svar paa i Pauli Brev til Fil. 3, 17—21.

Hver bliver salig ved sin Tro, siger Menneskene; med andre Ord: alle Veje fører til Himlen. Man hører saa ofte Folk tale om Døden paa en slig Maade, at det er klart, de mener, at det er en aldeles given Sag, at naar et Menneske dør, saa kommer det i Himlen. Der tales akkurat, som om der ikke kunde være Spørgsmaal om andet. Hvor er dog Guds Ord og Menneskenes Meninger vidt forskellige; Guds Ord kender kun een eneste Vej, som **fører til Himlen; Guds Ord lærer,** at alle andre Veje, Menneskene slaar ind paa, fører til Helvede. Des alvorligere er Spørgsmaalet: Hvor gaar Vejen til Himmelen?

Vorder mine Efterfølgere, Brødre! begynder Apostlen vor Tekst. Vejen til Himlen det er den Vej, Paulus og de andre Apostle vandrede. Apostlene fik det Kald af Gud at være Vejledere paa Vejen til Himlen ikke blot for den Slægt, de levede sammen med, men for alle Jordens Slægter indtil Dagenes Ende. De er satte i Spidsen for det Tog, der vandrer fra Jorden til Himlen; følg dem; — følg ikke hvem som helst, som tilbyder sig at være din Vejleder i Salighedssagen; nej — tag dig i Agt; mange falske Profeter er udgangne i Verden; følg Apostlene, dem har Herren beskikket til at være dine Vejledere.

Men hvor lærer jeg den Vej at kende, Apostlene vandrede? I det ny Testamente. Vil du vide Vejen til Himlen, da tag og læs i det ny Testamente, hvilken Vej Paulus og de andre Apostle vandrede; den Vej fører til Himmelen.

Dog, mærk, hvad Apostelen føjer til: **Og agter paa dem, der vandrer saaledes, som I har os til Eksempel. Du skal altsaa ikke blot** give Agt paa, hvad Vej Apostlene vandrede; du skal ogsaa give Agt paa dem, der har fulgt i Apostlenes Fodspor. Du skal huske paa, at du er ikke den første Kristen siden Apostlenes Dage, der har efterfulgt Apostlene. Du er heller ikke nu den eneste Kristen i Verden; der er andre end du, der den Dag i Dag efterfølger Apostlene. Der har til alle Tider været og der er den Dag i Dag en kristen Menighed i Verden, der altid har gaaet og fremdeles gaar i Apostlenes Fodspor. Giv Agt paa, hvad Vej denne kristne Menighed har vandret og fremdeles vandrer. Den har til alle Tider aflagt Bekendelse derom baade i Ord og i Gerning. Giv Agt paa denne Menighedens Bekendelse om Vejen til Himmelen. Jeg vil især anbefale at give nøje Agt paa den, vor lutherske Kirke har aflagt; du kender den af Luthers lille Katekismus. Der ser du, hvad Vej Luther og vore lutherske Fædre og den Menighed, der kaldes efter Luther, har vandret. O, giv Agt derpaa!

Men hvorfor? spørger du. Har jeg da ikke nok i min Bibel? For det første, Ven, trænger du til Hjælp til at forstaa Bibelen ret; en saadan Hjælp yder den kristne Menigheds Bekendelse dig. Foragt ikke denne Hjælp! Tro mig, du er ikke saa oplyst af den Helligaand, at du jo trænger til den Vejledning til at forstaa Skriften, som Kristi Menighed byder dig i sin Bekendelse. For det andet gælder det om, at du holder Følge med Menigheden og ikke gaar din egen Vej for dig alene. Dersom vi vandrer i Lyset ligesom Gud er i Lyset, har vi Samfund med hverandre, siger Apostelen Johannes.

Vejen til Himmelen er ikke en Vej, hvor man gaar hver for sig, en i Øst og en anden i Vest; Vejen til Himmelen er en Vej, hvor man vandrer i Samfund med hverandre, hvor det derfor gælder at holde sammen i een Tro og een Bekendelse. Derfor var ogsaa de første Kristne varagtige i Samfundet, som der staar. Det er en sørgelig Ting i vor Tid, at der er saa mange Kristne, som foragter den Bekendelse, Kirken har aflagt om sin Tro; de trænger ikke til nogen saadan Vejledning for at forstaa Skriften, mener de, den skal de nok klare alligevel; saa fulde mener de sig at være af den Helligaand.

Slig syndig og taabelig Hovmod straffer sig da selv dermed, at de skilles og splittes ad i en Mangfoldighed af Sekter og Partier. I Stedet for at vandre i Samfund med hverandre gaar en Flok her og en der, og stadig opkommer der nye Lærdomme, nye Sekter og Samfund, der siger at have fundet den ene rette Vej til Himmelen. O, Venner, vogter eder for at komme ned i denne Sektvæsenets Hvirvelstrøm, der bliver saa mange Sjæle til Fordærvelse. Hold eder enfoldig til eders Bibel og tag med Tak mod den Vejledning til at forstaa Bibelen, som eders lutherske Børnelærdom giver eder; da skal I finde Vejen til Himmelen. —

Men i hvilken Retning gaar nu denne Vej? Den gaar ikke nedad i Kødslyst og Tragten efter jordiske Ting. Det synes nu at skulle følge af sig selv, at Vejen til Himlen ikke gaar nedad; og dog — allerede paa Apostlenes Tid var der mange, som mente, at de dog ad den Vej skulde naa frem. Der var mange, skriver han, og Sammenhængen viser, at han mener mange blandt de Kristne, mange altsaa blandt dem, der mente, at de skulde blive salige, der vandrede som Fjender af Kristi Kors. De var ikke Kristusfornægtere; værtimod, de kaldte sig Kristne og havde vist ikke noget imod at blive salige ved Kristus; men de vandrede som Kristi Korses Fjender; deres Liv og Vandel bevisте, at de i Dybet af deres Hjerte, maaske uden selv at vide det, hadede det Kristi Kors, som er en Dom over al Menneskets naturlige Egenkærlighed og Hovmod

Vejen til Himmelen gaar ikke nedad, den gaar opad; thi vort Borgerskab er i Himmelen, siger Paulus; han taler i sine Medapostles Navn og i alle deres Navn, der gaar i Apostlenes Fodspor; altsaa i den hele Kristenmenigheds Navn. Vort Borgerskab er i Himlene; deroppe er den Stat, hvoraf vi er Borgere; deroppe lever vi med vore dybeste Interessер; dertil er vi knyttede med de stærkeste, de inderligste Hjertebaand; derhen søger vi, derfor arbejder vi; did stunder vi.

Hvad er det da, som gør Himlen til de Kristnes Stat og Fædreland? Det er ham, som fylder Himlen med sin Herlighed, Jesus Kristus, den korsfæstede og genopstandne. Han er de Kristnes Skat og Rigdom, Lyst og Ære, Glæde og Krone. Paa ham grunder sig deres Tro, den Tro, der giver deres Hjerter Fred formedelst Forvisningen om, at de ved ham er blevne forligte med Gud. Han er deres Kærlighed; thi de elsker ham, der har elsket dem saa vidunderligt højt først og har reddet dem og givet sit Liv til en Genløsnings Betaling for dem. Han er deres Herre; han har jo købt dem med sit Blod; derfor er det deres Lyst og Ære at følge ham efter, arbejde for, vidne om ham og hans Rige, leve, lide, stride og dø for **ham.**

Venner, dette er Vejen til Himmelen, dette at leve her paa Jorden med Hjertet hos Jesus i Himmelen.

Drukket Mælk i Haven.

I mine Barnsdomsdage, i den Tid, jeg gik med min lille Kop og søgte Vand fra Gadekærret inde bag de store Sten, endnu før jeg begyndte at gaa til Skjellebjerg Skole hos Jyden med det forskrækkelige Maal, som det var dengang for mig, da var der en Mand (Basse-L.), som havde 3 Børn, en Søn og en Datter. Sønnen var stor og stærk og dygtig til sit Arbejde. Datteren kendte jeg ikke, men Faderen sagde gerne: „I kan tro, hun er en, der har drukket Mælk i Haven." Og hvad han mente dermed var vistnok: I kan tro, hun er en herlig en, en dejlig en; at han var kry og stolt af hende og vilde gerne anbefale hende og hendes Godhed og Dygtighed skyldtes, som han sagde, at hun havde drukket Mælk i Haven. Naa, hvor meget der var i dette, skal jeg ikke nærmere berøre, men det giver et godt Billede af, hvad Søndagsskolens Maal skulde være — at der med Tiden kunde opvokse saadanne Sønner og Døtre, som Gud og retsindige Mennesker kunde være meget glade ved, og som man kunde sige om: Det er nogle, der er vænnet til at drikke af den aandelige uforfalskede Mælk i Guds Have, og derfor præger sig Forstandighed, Trofasthed og Kærlighed i hele deres Væsen. Vænd dem til det gode, det bedste, og det vil fordrive alle daarlige Vaned.

Er man først vænnet til, saa kan man selv drikke. I Kirkebladet har vi vist et Par Gange nylig lagt Mærke til Udtrykket: Væn dig til din Bibel. Var det ikke dejligt at tænke, at Søndagsskolens Frugt blev, at de unge i Stedet for at vænne sig fra, vænnede sig til deres Bibel, deres Nejsebog gennem hele Livet.

Nogle fortalte mig ved Kredsmødet i Elk Horn, at de derovre havde henved 100 Søndagsskolebørn, og i Audubon By 80, og ved at filosofere lidt derover gjorde jeg mig den Slutning, at der her i det store Elk Horn Settlement maatte være henimod 400 Søndagsskolebørn. Hvad om vi nu opbød al vor Kraft, beder og arbejder i Søndagsskolen og Hjemmene, mon det saa ikke vilde lykkes at faa disse 400 Børn vænnet saadan til, at de vælger Jesus til Frelser og Bibelen som deres Vejleder? Tænk jer, Forældre, i Fremtiden, om selv elsker Guds Ord og Rige, hvad Forskel der vilde være i Tiden, hvis I lever — om man engang kan besøge sine Børn i deres Hjem som rige, lykkelige Mennesker, der har vænnet sig til Herrens Ord, der bestaar evindelig, eller besøge dem som ligegyldige, livløse Skabninger, der kun lever for denne Verden og kun elsker Verden? Forskellen bliver uhyre. Derfor, lad os alle hjælpe; der er formange Uddøre, saa Præsten og Søndagsskolelærerne ikke kan passe paa alle Steder, naar ikke Forældrene ogsaa vil hjælpe til. At faa eller ingen gør nær nok for denne vigtige Sag kan man se ved at lære 5. Mosebogs 6. Kap. 6—7 Vers.

Gud virke i os baade at ville og at udrette til hans Navns Ære.

Chr. Jensen, Audubon, Ia.

Fra Kredsmødet i Brooklyn N. Y.

Dette aabnedes Fredag d. 31. August med Gudstjeneste i Salems Kirke, hvor Pastor L. C. Larsen prædikede over Luk. 19, 38—41. Han mindede om Jesus Kristus som Kredsens og Menighedernes store Konge, der har velsignet os gennem de svundne Aar og fremdeles drager frem og kalder. Hvor Hjerterne lukkes op for ham, drager han ind og bringer Fred i Forvisningen om Syndernes Forladelse og Troen paa Frelserens evige Naade, Retfærdighed, fordi han er Retfærdighedens Konge og hans Rige Retfærdighedens Rige, derfor maa ogsaa vi være retfærdige, hellige ganske og aldeles, saa det kan kendes, at vi hører ham til; Glæde bringer han ogsaa, hvor han drager ind. Som Disciplene med Glæde prisте Gud for alle hans kraftige Gerninger, saaledes maa ogsaa vi glæde os og lovsynge Herren, saa Kirkens Stene giver Genklang; thi om Guds Børn tier med deres Lovsang, da skal Stenene raabe. Kærlighed er ogsaa en af hans kongelige Gaver til sit Folk, der maa avle Genkærlighed i vore Hjerter baade til ham og til hverandre.

Jesus har givet os en stor Gerning at fuldføre; thi hvor han drager frem med sine, følger der i Regelen en Skare med, som vi maa hjælpe til ogsaa at blive hans Disciple.

En anden Skare — Farisæernes — følger ogsaa med, men søger at hindre Herrens og hans Disciples Gerning, fordi de er kritiske overfor ham og vel tilfreds med sig selv. Dette Sind findes ikke i Guds Rige. Der er det Tolder- og Tjenersindet, som er den bærende Kraft. — At Jesus græd, synes en sørgelig Afslutning paa Glædens Dag, men det er dog det rette Sindelag, der viser sig, hvor der er sand Bedrøvelse over, at Mennesker forkaster Frelseren og gaar Fortabelsens Veje, som Jerusalem gjorde. — Nu er Naadens og Frelsens Dag. Kom da og lad Jesus være din Konge.

Kredsmanden, der forrettede Altertjenesten, erklærede derefter Kredsens 12. Aarsmøde aabnet i den treenige Guds Navn og mindede om Ordene i den 22. Salme 5. Vers: „Vore Fædre forlade sig paa dig; de forlade sig paa dig, og du friede dem."

Pastor Kildsig bød de tilrejsende velkommen med Herrens Ord til Abraham: „Vær velsignet og vær en Velsignelse."

Søndag Eftermiddag aabnedes Mødet med Andagt ved M. Sweet, hvorefter Navnelisten oplæstes. Følgende stemmeberettigede Medlemmer var til Stede: Præsterne L. Larsen, J. J. Kildsig, L. H. Kjær, Chr. Christensen, C. E. Nielsen, A. Kirkegaard og F. Nielsen. Delegater: Chr. Rasmussen, Brooklyn, Julius Hansen, Salmonhurst, Th. Jakobsen, M. Sweet, Boston, Fred. Olsen, Falmouth, Sørine Petersen, Plainfield, P. Petersen, Montreal, H. Jensen, Philadelphia.

Kredsmanden oplæste følgende Indberetning:

„Naade og Fred! Jeg opløfter mine Øjne til Bjergene, hvorfra skal min Hjælp komme. Min Hjælp kommer fra Herren, som har skabt Himmelen og Jorden. Sal. 121, 1—2.

Naar vi ser ud over den Ger-

En Bekendtgørelse

fra North American Hotel Company

Den Mand, der kan holde en bedre Prædiken, skrive en bedre Bog eller lave en bedre Musefælde bygger ikke sit Hus i Skoven og venter, at Folk skal bane Sti til hans Dør.

Naar en moderne Forretningsmand bliver sig bevidst, at han har noget specielt at byde sine Omgivelser, saa opslaar han sin Bod paa Hovedgaden og lader Folk faa Anledning til at stifte Bekendtskab med hans Varer.

Saaledes er The North American Hotel Company stillet i Dag. Meget er der udrettet, og en misundelsværdig Anseelse har Selskabet alene vundet i Midvestens Forretnings Kredse, og da dets Forretnnig er anlagt paa at tjene det største mulige Antal, saa gælder det om, at alle og enhver faar at vide, hvad Selskabet fremdeles agter at gøre. — *Derfor denne Announce.*

I en Egn, hvor en saa rivende Udvikling foregaar, som Tilfældet er her i Midvesten, vil det være let at indse, at nye Krav stedse fremstaar, og den der først og bedst er i Stand til at møde disse Krav har dermed gjort sin Lykke.

Vor Hensigt hermed er at gøre opmærksom paa, at The North American Hotel Company har sat sig som Opgave at møde et af Midvestens største Krav for Tiden — Kravet om tidssvarende Hotelbygninger og Hotelbetjening — og at vi gaar grundigt til Værks vil fremgaa deraf, at vi ikke blot har i Sinde at betjene en enkelt By eller Stat. Vor Plan er bredere anlagt.

Foruden de Hoteller, der allerede er bygget og sat i Virksomhed, har Selskabet Byggeforetagender for, der vil andrage Millioner af Dollars. Vi driver allerede Forretning i tre forskellige Stater — Nebraska, Iowa og Kansas — og vi agter at række ud til mange Byer i tilgrænsende Stater. Kort sagt, vi anser vor nærværende Status kun som en god Begyndelse. Vort Maal er — det største System af fuldtud moderne Hoteller i Landet.

Med andre Ord: Man maa vide, vi er i Færd med at bygge op en virkelig stor Forretning — en der vil være en Pryd og en Hjælp for det progressive Middel — Vesten, netop paa Grund af dens Størrelse og Omfang.

The North American Hotel Company er fuldtud en Hjemme-Institution. Det er Mænd fra Midvesten der har lagt Planen, hvis Midler har gjort dens Udførelse mulig, og hvis Kløgt og Indsigt vil gøre det fuldførte System til den Success, som det lover og fortjener. Det er erfarne Folk, hvis Kendskab saa vel til Egnens og Folkets Krav som til Forretningens Tarv vil sætte dem i Stand til at løse Opgaven paa den gensidige mest fuldkomne og tilfredsstillende Maade.

Kort sagt: — Dersom De har Interesse for denne Del af vort store Land, saa vil De ogsaa have Interesse for The North American Hotel Company. Vor Success er muliggjort ved og afhængig af Deres Success; og eftersom De gaar frem i Velstand, vil vor Evne til at yde Tjeneste stige.

— GENERAL OFFICE, —
OMAHA